

Hvala Allahu, Gospodaru svjetova! Salavat i selam neka je na Allahova poslanika, Muhammeda, s.a.v.s., njegovu porodicu, ashabe i sve one koji ga slijede na putu islama!

Poštovana braćo i sestre, draga djeco i omladino, esselamu alejkum!

Koliko se da primijetiti, u ovom našem vremenu, među muslimanima se sve više gube određene odlike koje su krasile prve generacije a koje su veoma bitne za sve nas i naše, kako pojedinačno, tako i međusobno stanje i odnose, poput: razumijevanja, povjerenja, spremnosti na praštanje i dr.

Zato, u današnjoj hutbi, želim vam prenijeti ili vas podsjetiti na jedan veoma zanimljiv i poučan događaj koji upravo o ovome govori.

Prenosi se da su za vrijeme vladavine halife Omera ibn Hattaba, r.a., dok je bio na sastanku pred njega došla dvojica mladića, vodeći drugog mladića - beduina. Stadoše pred njim, a Omer, r.a., ih upita: „Tko je ovaj?“ Rekoše: „Vođo pravovjernih, ovaj čovjek je ubio našeg oca.“ „Jesi li ga ubio?“ upita halifa. „Da, ubio sam ga“, reče. „Pa kako si ga ubio?“

On reče: „Ja sam sam beduin izdaleka. Jutros sam došao u Medinu da posjetim mezar našeg Poslanika, s.a.v.s.. Pred ulazom u grad sjahao sam sa konja da se abdestim. Moj konj je počeo da brsti hurminu

granu, koja je prelazila preko zida. Kada sam to vidio, ja ga povukoh i on se naglo trgnu i slomi granu. Baš tad dotrča čovjek sa velikim kamenom u ruci. Bacio je kamen i pogodio je konja u glavu i odmah ga ubio. Pošto sam mnogo volio konja, izgubio sam kontrolu nad sobom i podigao sam isti kamen i bacio na čovjeka. Pao je mrtav. Da sam htio pobjeći, mogao sam to uraditi. Ali, kuda? Ako ne dobijem kaznu ovdje, dobit ću vječnu kaznu na onom svijetu. Nisam ga namjeravao ubiti, ali je umro od moje ruke. Sad je na tebi da presудиš.“

Omer, r.a., mu reče: „Ti si priznao veliki grijeh. U skladu sa šeriatom kazna za to je smrt.“

Mada je bio osuđen na smrt, mladić je ostao smiren. „Kao vjernik ja se moram povinovati šeriatu.“ reče on, pa nastavi: „Ipak, ja sam zadužen skrbništvom nad jednim siročetom. Novac sam sakrio u svome selu, na mjesto koje samo ja poznajem. Ako bi vi odmah izvršili presudu taj novac bi bio izgubljen. Molim vas dajte mi tri dana odgode da bih mogao naći zamjenu kako to siročće ne bi ostalo uskraćeno.“

„Ne mogu,“ reče Omer, r.a., - „Mogu te pustiti da ideš, samo ako će neko garantirati za tebe svojim životom.“

„O halifo,“ reče mladić, „Ja nisam pobjegao kada sam ubio starca. Nisam mogao onda, a neću to uraditi ni sada, jer je strah od Allaha ispunio moje srce.“

„Sinko,“ reče halifa, „vjerujem ti da nećeš pobjeći, ali

zakon mi zabranjuje da te oslobodim bez jamca.“

Tada se javi Ebu Zerr, r.a., i reče: „Ja ću garantirati da će se ovaj mladić vratiti.“

Ovo nitko nije mogao osporavati, jer je Ebu Zerr r.a. bio jedan od najpoštovanijih Poslanikovih, s.a.v.s., ashaba. Mladić se odmah zaputi u svoj kraj. Prodoše tri dana i sinovi ubijenog čovjeka dođoše pred halifu. Mladić još nije bio stigao.

„Ebu Zerre!“ povikaše oni, „Gdje je osoba za koju si ti garantirao? Jamčio si za nekoga koga nisi poznao, čovjeka koga si prvi put vidio. Ako se on ne vrati zahtijevat ćemo da se pravda do kraja izvrši.“

Ebu Zerr, r.a., im odgovori: „Još nisu istekla tri dana, ako se mladić ne vrati na vrijeme ja ću ga zamijeniti...“ Prisutni ashabi su svi bili u suzama kada Omer, r.a., reče: „O, Ebu Zerr, mladić može zakasnuti, a ti si garantirao samo za tri dana; morat ću izvršiti kaznu nad tobom.“

Ashabi su plakali. Mnogi ponudiše da plate krvarinu, ali sinovi ubijenog čovjeka su insistirali na smrtnoj kazni.

Iznenada, onaj mladić se pojavi, prašnjav i umoran, malo prije nego što su istekla tri dana. Sunce samo što nije bilo zašlo. Iscrpljen do kraja, mladić reče: „Nadam se da se niste zbog mene brinuli. Vratio sam se što sam brže mogao. Povjerio sam siročće mom

dobrom prijatelju. Napisao sam testament i požurio nazad. Nisam uspio da se vratim prije zbog pustinje i velike vrućine. Sada sam spreman da platim za svoj grijeh.“

Svi bijahu zadivljeni mladićem koji je bio tako odan i pošten. Mladić još reče: „Čovjek mora održati svoju riječ. Vjernik ispunjava svoja obećanja. Čovjek koji ne ispunjava svoja obećanja nije drugo do licemjer. Zar sam ja mogao dozvoliti da se kaže **kako je nestalo povjerenja među ljudima.**“

Omer, r.a., upitao je Ebu Zerra, r.a., zašto je garantirao za mladića, a on je odgovorio: „**Bojao sam se da se ne kaže kako je nestalo dobra među ljudima!**“

Omer, r.a., upita i dvojicu mladića zašto su odlučili da oprostite. Plačući, oni odgovoriše: „Oprostili smo mu, o vođo pravovjernih, zbog njegove iskrenosti, a i **plašili smo se da se ne kaže kako je među ljudima nestalo oprosta i samilosti.**“

Omer, r.a., sav sretan je uzviknuo: „Allahu ekber!“ Neka vas Allah nagradi, o mladići, zbog vašeg oprosta, a neka i tebe nagradi, Ebu Zerre, zato što si od čovjeka otklonio nedaću, a tebe, čovječe, neka Allah nagradi zbog iskrenosti i ispunjenja obećanja. Oni rekoše: „Neka tebe, vođo pravovjernih, Allah nagradi zbog pravde i milosti.“

Draga braćo i poštovane sestre, ovo je bilo nasljeđe

islama, ovo je bio kodeks ponašanja prvih generacija islama. Živjeli su po načelima islam i time su kod Uzvišenog Allaha stekli čast i ponos te napredak ovog ummeta.

Završit ćemo hutbu s dva Poslanikova, s.a.v.s., hadisa u kojima kaže: „**Tko stane u zaštitu časti brata muslimana, to će mu biti zaštita od Džehennema.**“ (Et-Tirmizi)

„**Tko muslimanu oprostí njegovu pogrešku, Allah dž.š. će mu na Kijametskom danu oprostiti njegovu.**“ (Ebu Davud)

Molim Uzvišenog Allaha da naša srca ispuni iskrenošću, ljubaznošću i samilošću.

AMIN!

Prethodne hutbe potražite na našoj stranici: www.medzlis-split.org

Pripremio: Vahid ef. Hadžić
Split, 31.8.2018.

DA LI NESTAJE POVJERENJE?

535